

Programma Quo Pro-Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Bacmeisterus, D. Med. & super. Math. Pr. P. Viri ... Dn. Hinrici Biermanni, I.U.L. ac Sereniss. Suecorum &c. &c. Reginae, Christinae, a primariis in Pomerania officiis, In Urbe patria Stralsundendi 13. Augusti pie denati, ibidemq[ue] 26. Eiusd. solenniter componendi, acerbissimum Funus indicit, honorisq[ue] ... prosequitur

Rostochii: Kilius, [166]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746813988>

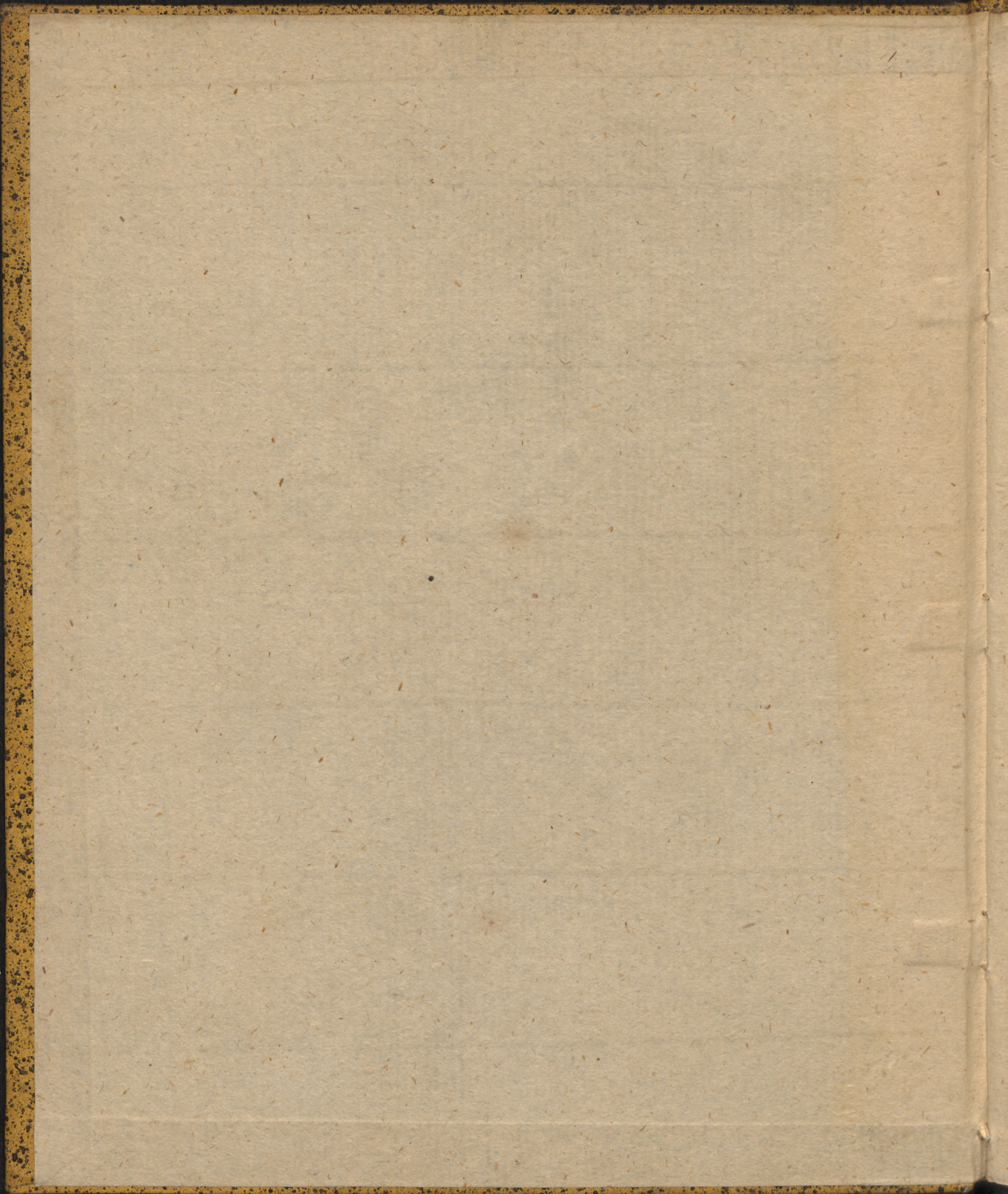
Druck Freier Zugang

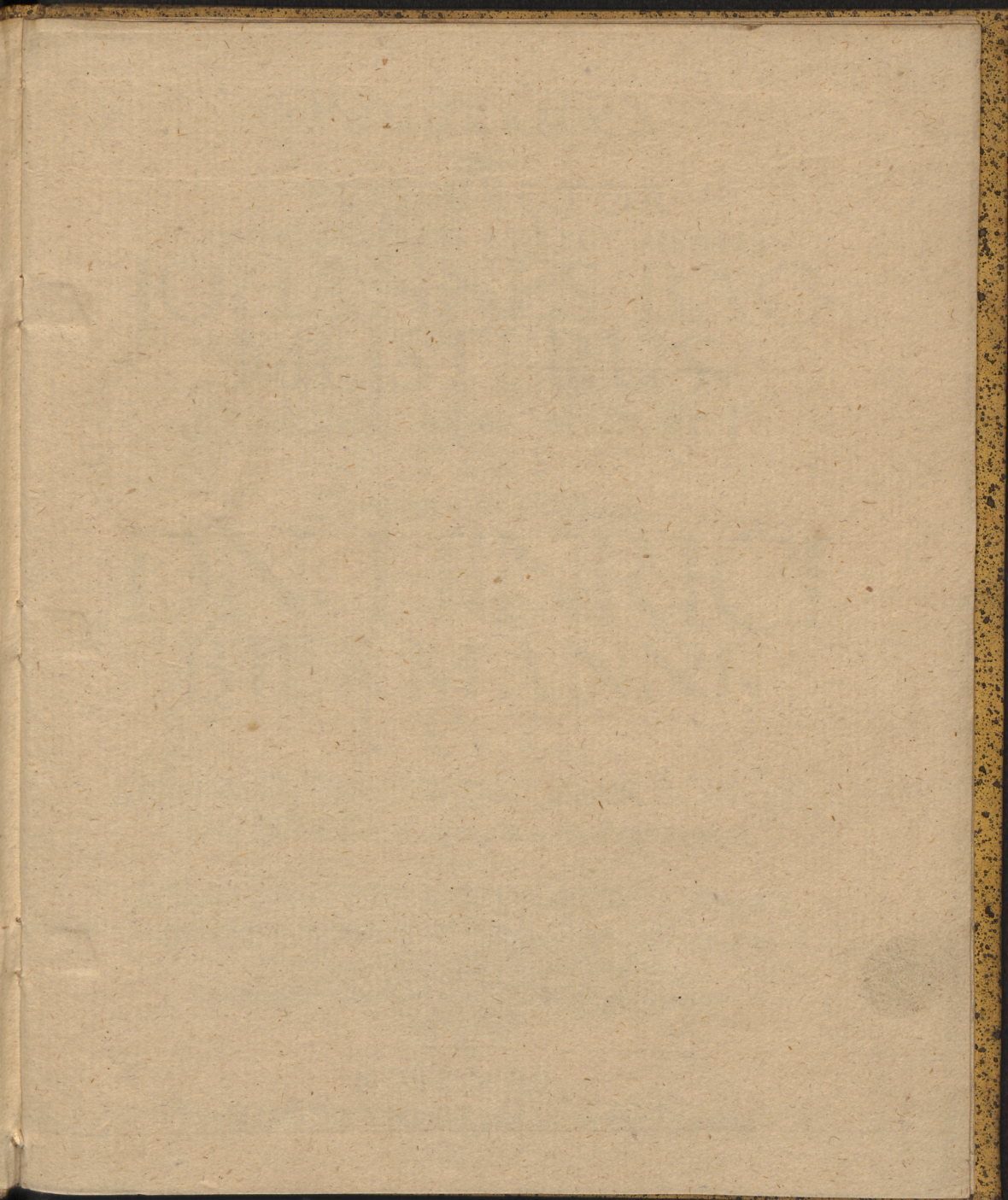

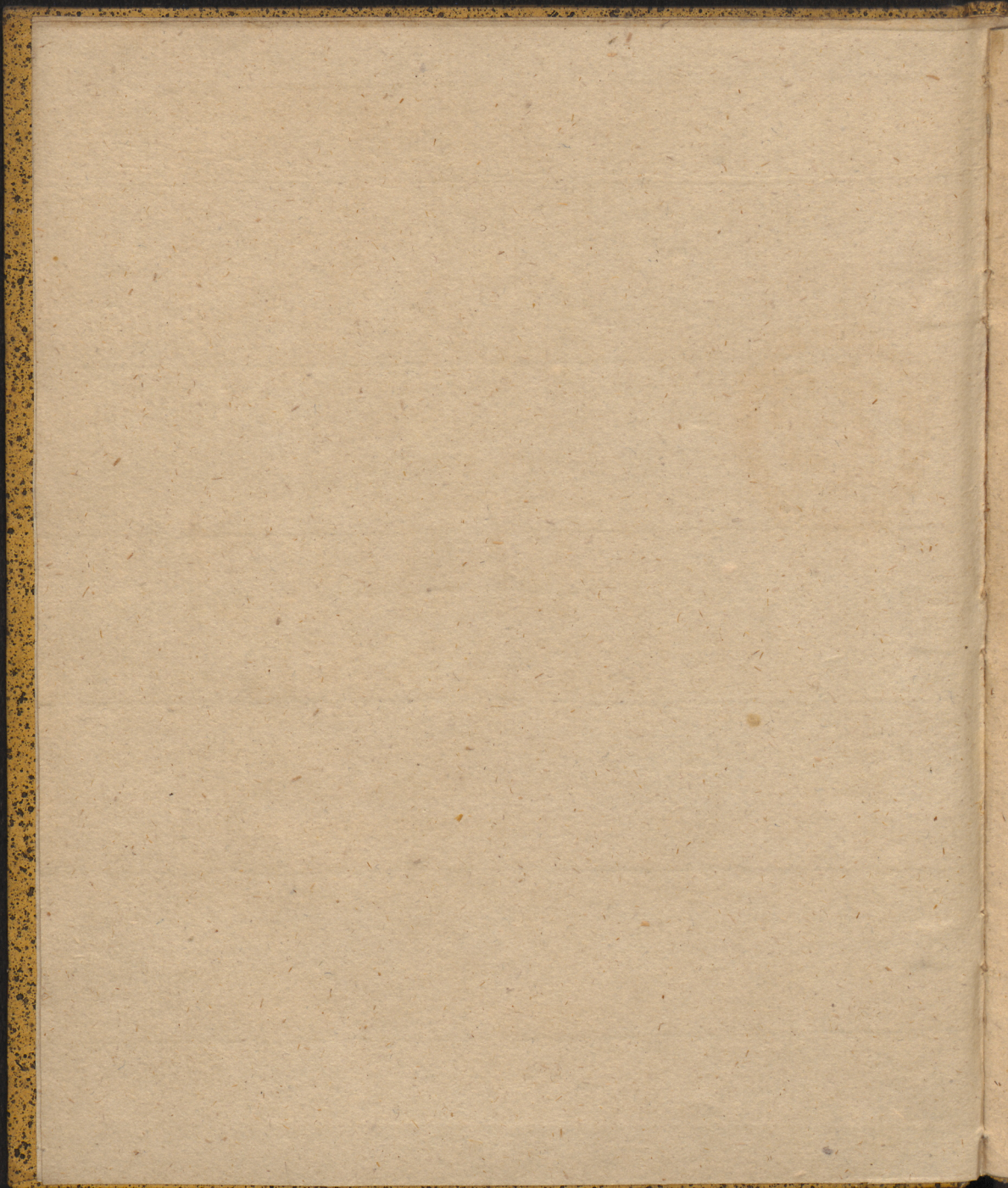
Bacmeister, J.,
in H. Biermann.

R. 1666.

26.

PROGRAMMA

Quo

PRO-RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES BAC-
MEISTERUS,

Med. & super. Math. Pr. P.

VIRI

Clarissimi Consultissimiq;

DN. HINRICI
BIERMANNI,
I. U. L.

acSereniss.Svecorum&c.&c.REGINÆ,
CHRISTINÆ, à primariis in Pomeraniâ
officiis,

In Urbe patriâ STRALSUNDENSI 13. Augusti
piè denati, ibidemq; 26. Ejusd. solenniter compo-
nendi, acerbissimum Funus indicit,
honorisq; & συμπαιδείας gratiâ L. M. Q. prosequitur.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

26.

Uculentissimā profecto planequē eximiam in Gentilibus rerum mundanarum cernere est sapientiam; quos præcipuē, ubi miseriam humanam, aut, quā nauici ac nihili, quod ad viliores nostri partem attinet, mortales simus, secum agitant, adeo compositē verequē scribere ac loqui videas, ut vel sacramento firmare ausis, elegantius neminem vel ex eorum potuisse numero, quibus calamum tinxerit, verbaquē præverit ipse SACER SPIRITUS. Ecce! quā præclari, nostro quidem sunt iudicio, versus illi Comicorum Principis, & γνωμικότης Atheniensis MENANDRI; quos dare ex fonte primū, dein ex versione sic satis genuinā latinē denuo (nam jam ante parili, quā hæc ipsa commentamur, occasione, eorundem meminimus) recitare lubido est;

Όχι

ὅταν ἀδέναί θέλης σταυρῶν ὅστις εἶ,
 Ἐμβλεψον εἰς τὰ μνήματ' ὡς ὀδοιπορεῖς
 Ἐνταῦτ' ἐνεστι ὅσα κῆ κούφῃ κόνις
 Ἀνδρῶν βυσιλείων, κῆ τυραννῶν κῆ σοφῶν
 Κῆ μεγαφρονέντων ὅππῃ γένοι κῆ χερέρασι
 Αὐτῶν τε δόξῃ κῆ καλῶ τῶν σωμάτων.
 Κῆ ἔδεν αὐτῶν δ' ἐπήρασε χεῖρῶ.
 Κοινὸν τὴν ἀδην ἔχον οἱ πάντες βροτοί.
 Πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σαυτὸν ὅστις εἶ.

Hocest:

*Novisse si vis, qualis aut quisnam sis,
 Hominum sepulchra, dum peregrè is, inspice:
 His ossa, pulvis, atq; inanis clauditur
 Regum, Tyrannorum, & Virum sapientium
 Superbientumq; opibus & propagine,
 Suâq; gloriâ atq; formâ corporis:
 Et tamen eorum tempori nil restitit.
 Communis est DIS omnibus mortalibus.
 Hac intuere, & discito qualis sis.*

Hæc Menander: quibus profectò nil vel excogitari quicquam poterat excellentius. Enimverò quibus nasci datum est, his utiquè diem aliquando obeundi suum inevitabilis imponitur necessitas. Rectissimè non nemo: quicquid habet ortus, & obitus timet. Et licet discrimen aliquod inter nos nunc quidem fortuna, nunc potentia & opes, nunc virtus præstantiaquè animi faciant, hac fer-

reæ tamen, ut ita loquamur, necessitatis lege
damnamur omnes, uti moriendum tandem fit, ex-
cedendumquè theatro, in quo hactenus egeramus
partes. Esse quidem homini vita aliquantò longior
potest: perpetuam, aut quæ nunquam morte inter-
pelleretur, viventium habet nemo: Nam ea propri-
um quid solius est DEI, & quas secundo idem Deus
posuit gradu, mentium æternarum. Quibus pro-
ximè nexæ animæ sunt nostræ; quas ut ad sui imagi-
nem condidit rerum Opifex, sic immortales etiam,
voluit esse. Quod nec ipsum ignoratum penitus
Gentilibus. Qui ceteroquin Euripi aut maris habe-
re instar vitam humanam adserunt: in quâ ipsâ flu-
ctus sint assidui, sæpè tempestas, malacia & tran-
quillitas rara; portus, nisi mortis, nullus. Benè igitur
habet, si quis ex fluctibus istis citò in portum,
subvehitur, qui omnibus laboribus miserisquè, quas
perpeffus hîc fuerat, finem imponat. Is non magis
queri debet, quàm qui citò navigavit, extractusquè
sivè impetio, sivè furori maris est. Stultissimos igitur
& ignavissimos pariter illos esse arbitrandum est,
qui malint affligi assiduè, quàm semel de vitâ exire.
Qualem Mecænatem illum fuisse accepimus. Qui
non debilitatem recusavit, non deformitatem, non
acutam deniquè crucem, dummodò inter hæc ma-
la spiritus prorogaretur. Ab cujus sententiâ, sivè
delirio

delirio potius, non abesse constat *Iphigemiam* Tragicam illam, cui desipere videbatur, qui vellet mori; quæquæ multò existimabat satius, pessimè vivere, quàm bellè feliciterquæ finire. Ut non immeritò quispiam cum Poetâ hîc quidem exclamet:

Uns q; adeone mori miserum est!

Quod tantum profectò abest, uti potius vel beatissimis quibusque optanda mors sit, quin ipsis etiam sollicitanda precibus, uti accessum maturet, si fors aliquantò tardior ad fuerit. Est enim ipsa miseriarum molestiarumquæ omnium finis; & quod sapienter olim *Brachmanes* ac *Gymnosophista* statuebant, æternæ vitæ mortalis. Falluntur animi, si qui ex calamitatibus atq; laboribus, quibus vita hæc implicita nimioperè est, quærere beatitudinem satagant. Enimverò quidnam in hisce terris sperare aliud aut experiri habemus, quàm vallem confusionis, carcerem afflictionis, perpetuam & ab exilio non differentem peregrinationem, periculosam navigationem, malam mansionem? Quid verò hominem esse existimas? certè nil nisi imbecillitatis exemplum, verè spoliū temporis, verè ludum fortunæ, mancipium laborum, miseriarum gymnasium, prædam deniq; mortis habe. Annè illustri satis documento constat, abs fletu nos statim, quod primum nascentium est omen, vitam auspiciari, & velut invi-

tos

tos lucem suscipere? Annè certum manifestumq̃;
est, pueritiam inter flagra, robur ætatis verò inter
dura operum nos exigere, nunc spei, nunc metus,
nunc iræ, nunc amoris ludibria? Interea tempo-
ris morti semper crescere, & semper esse obnoxios?
Sanè enim, quamdiu carneam hanc gestare molem
necesse est, tamdiu ipsam nobiscum mortem cir-
cumferimus, non ante istã, quàm illã abjectã, depo-
situri. Et hæc demum profectò via est, quã eò per-
venire detur, ubi nulla amplius timendi caussa ur-
geat, ubiq̃; pro periculis securitas, pro labore quies,
pro dolore voluptas, pro ignominia gloria, pro car-
cere libertas, pro exilio patria, pro alto portus, pro
orco deniq̃; celum sese insinuet. Faceat itaque
Mecanatis, &, quam diximus, *Iphigeniæ* dementia
(quanquam impietatem etiam non abs re vocitare
habeas) vitæ amantissimorum, mortis osorum acer-
rimorum; Valeat contra *Brachmanum*, *Gymosophi-
starumq̃;* laudabilis sententia, mortem utiq̃; vitæ lon-
gissime præferentium. Quam suam quoq̃; fecisse,
dum etiamnum nobiscum commoraretur, VIRUM
CL. Consultissimumq̃; DN. HINRICUM BIER-
MANNUM, curatissime novimus cum expietate,
quæ ipsi eximia in erat, tum ex singulari rerum ea-
rum omnium contemptu, quas amare ceteroqui
mundus, aut habere in deliciis vita hæc nostra adso-
let.

let. Idem ille, si è fede jam suâ, in quam elevatus per mortem est, parare responsa interrogantibus quiret, maximo fateretur opere, fuisse sese, dum in carne conspiceretur, miserum ab omni parte, vexatumq; : postquam autem finisset, seculoq; (qualiter *Tertullianum* loqui novimus) esset digressus, pervenisse ad gaudia longè majora, quàm quibus ulla mortalium lingua foret describendis. Nos tantum abest, uti **VIRO** felicitatem eximiam invideamus, uti potiùs de isthac, quam nactus nuperrime est, sanctissimâ luculentissimâq; coelestium conditione animitus gratulemur. Et cum eò redacti nunc necessitatis simus, uti carendum honoratissimo **CIVE** membroq; sit, dabimus quàm maximè operam, uti animi ejus virtutumq; imaginem, quam in virâ & moribus ipsius contemplati non obscure sumus, nobiscum jugiter retineamus. Quæ enim melior viris egregiis referri gratia queat, quàm si eorum, postquam fata subierint sua, venerabiliter recordemur. Quare de **FUNCTO** breviter, & uti temporis ratio feret, jam porrò exponemus; inde ducturi initium, unde vitæ exordium ipsi fuit. Editus itaq; in lucem est **STRALSUNDI**, clarissimâ Pomeranorum Urbe, An. seculi currentis XXI. die 20. Septembr. Patre quidem **DN. HINRICO Bierman** / Cive dictæ Civitatis, & Mercatore primario;
Matre

Matre verò (quæ etiamnum, per DEI gratiam, superstitat) DOROTHEA Bocken; Matronâ præstantissimâ. Avusei fuit PETRUS Bierman; Avia, MARGARITA Schmiedes. Maternum Avum habuit NICOLAUM Bocken; Aviam ejusdem lineæ BARBARAM Dergnüssen; omnes eximios, suâque virtute pollentes. Quùm baptismo lotus ac per eundem nova creatura, certissimusq; regnorum celestium heres factus esset, & dein temporis ratio unquam videretur passura, assuefecit sese, ductu piissimorum Parentum, omni virtuti ac morum elegantia; quæ tantò in ipso paratior erat, quantò indoles ei contigerat aut natura felicior. Præceptoribus in Patriâ Scholâ ususe est oppidò gnavis, rerumque suarum satagentibus: sub quibus eò etiam in studiis humaniorum literarum profecit usq;, uti An. 1640, dignus crederetur esse, qui in Academiam porrò iret, & ad majora accingeretur. Venit itaq; ROSTOCHIUM, tempusq; suum, quod quidem breve initio fuit, ita apud nos collocavit, uti non frustra huc abs suis missus videretur. Sequenti An. ad *Regio-montanam* secessit Academiâ, ibidemq; longe hæsit diutius, æque gnaviter functus usq; officio, & DNN. obinde Professoribus probatus laudatusq;. Ceterùm visum tandem fuit Genitoribus, uti domum rediret, STOCKHOLMIAMq; in Comitatu clarissimorum virorum

virorum iret, quod instarent ibidem coronationis Regiæ so-
lennia; quibus interesse, & oculum commodavisse planè
perspicacem, id verò in rem Filii insigniter cessurum & di-
cti parentes arbitrabantur, & idem ipse quoquè omninò
credebat. Proin abiit eò, quumquè non tantum inusitatas
coronationis pompas studiosissimè adspectasset, sed & dein-
præcipua SUECIARUM regna percurrisset, observassetq;
quæ notatu digniora existimaret, præcipuè verò statum
formamquè Regiminis attinere viderentur, in DANIAM
sele contulit; inde (sed non ante, quàm, quod ibi quoquè
memorable foret, fecisset suum) jussu SUORUM in *Belgi-
um* profectus; post in GALLIAS, ubi biennium substitit, ist-
hac præcipuè finè, uti sermone Gentis imbueretur; quem
etiam non minus promptè, quàm vernaculum & intellige-
re, & proferre didicerat. Quanquam studiorum etiam gra-
tià in Celeberrimâ *Aurelianensium* Academiâ annum ferè in-
tegrum vixisse; indequè in BOEMIAM, MORAVIAMq;
pedem movisse accepimus. Anno 1655. Rostochium re-
dux, animum uxori applicuit, sociavitquè toro suo Femina-
rum elegantissimam ANNAM ARNOLDIAM, Exi-
mii VIRI Civisquè nostratis primarii relictam Viduam:
Fauustissimo sanè fidere. Enimvero nec improle id conjugii
fuit, ut ex quo tres ordine Filia nascerentur; I. DO-
ROTHEA-SOPHIA, II. ANNA-CATHARINA
(quanquam non nisi septendii atatem ferentes; quod
unum felicitatem conjugalem interpellare visum est) III.
CATHARINA-ELISABETHA. Nec verò quiete ac
pace etiam suâ torus iste caruit, quando Conjugum alter
alterum mutuâ benivolentiâ, amore, honore, & nescio
quibus non officiis demerebatur. Uti credas (quod apud
Minucium est Felicem) unam animam per duo sparsam cor-

B

pora

pora fuisse. Anno 1663. ab Serenissimâ *Speciarum* Regina, CHRISTINA, vocatus ac constitutus est Provincialis Pomeraniæ iudex, qui eorum curam bonorum inspectionemq; haberet, quæ ad Regiæ MAJESTATIS mensam convictumquè attinerent. Quam spartam adeò fideliter integrum ferè triennium eximiequè ornavit, uti omnium bonorum laudem, ipsius etiam REGINÆ encomia mere-
retur. Medio Anni hujusce JUNIO, quum celum nil nisi ipsos ignes spiraret, ac tellus universa prodigioso æstu conflagratura videretur, officii expediendi gratiâ, diversimodè nihilominus proficisci jussus, ardorequè solis adeò defatigatus in viâ est NOSTER, uti venæ sectionem suprema imposuerit necessitas. Quæ quidem facta eventu sub initium non prorsus infelici. Videbatur enim res valetudinis jam itura in melius. Ceterum 9. hujus Augusti, versa in pejus sunt omnia; vexariquè VIR planè eximius iteratis animi deliquiis cepit. Quocirca quum jam facilè auguraretur, de sese quid futurum brevi esset, princeps ipsi hæc cura fuit, uti reulas suas providè colligeret, sequè ad beatum ex hac vitâ discessum præpararet. Quâ fini non saltem & legit & cecinit, & meditatus est, quæ sanctissimo proposito servitura viderentur; sed & accersendum curavit VIRUM Pl. Reverendum Clarissimumquè DN. M. ZACHARIAM ROTHMANNUM, Ecclesiastâ *Stralsundensium* benemerentissimum, abs quo ultimo viatico (sanctissimis epulis ipsa etiam de valetudine nimio perè quæsta & decumbens Uxor interfuit) instrueretur. Nequè enim animæ suæ salubrius ullo alio provisurum, quam hoc modo arbitrabatur. Voti factus compos, & tam divinâ celestiquè medicinâ singulari devotione usus, quum in ceterâ omni spem repostam videret omninò nullâ, totum post divinæ se voluntati commisit atquè

atque beneplacito; saltem hoc unum precatus, ne, quum
res valetudinis desperata jam omnis foret, torqueri sese
diu supremum Numen pateretur, sed sanctissimarum ani-
marum consortio mox, mox, adnumeraret. Incredibili
enim teneri desiderio videndi eum, per cujus sanguinem re-
dentus preciosè foret. Factum est petito satis, sic uti 13.
Augusti, inter octavam nonamque vespert. plenus optimæ
spei ac fidei, sensuum omnium compos, in ipso ætatis etiam-
num flore, (quippe 44. annos, & aliquot præterea menses
saltem natus) placidissimâ morte dissolveretur. CONSER-
VATOR, cujus meritis unicè filius est, immarcessibilem
jam ei coronam illam imponit, quæ omnes utique manet,
qui perseverarint in fide in ipsum usque ad finem. Sed nec
ab studio bonorum operum unquam sese permiserint divel-
li. Nam etiam ipsum in rem celestem plus fortè facit, quàm
existimari abs quoquam (jurarim) possit. NOSTRO
data jugiter (ex re & verò id adscribimus) fuit opera, ne,
quum bellè crederet, turpiter vivere videretur. De san-
ctimoniâ VIRI paucula subindè, prout occasio ferebat, ad-
scripsimus. Quanta præterea pietas in eodem reverentia-
què Numinis semper fuerit, iis præcipuè innotuit, qui inte-
riorem ipsius vitam, & qualis maximè domi erat, contem-
platifuere. Nam uti in ceteris rebus mirè alienus ab osten-
tatione omni erat, nihilquè omnino simulabat; ita eum
morem in divinis quàm maximè detestabatur. De sobrie-
tate hominis ac temperantiâ dicendum non est, quæ hodiè
inter Virtutes vix tenet locum, & utraque tamen in ipso fuit
eximia. Nec de candore etiam, quem plerique nunc pro ru-
ditate atque insentiâ habent; ipse tamen adeò strictè semper
studiosequè coluit, uti nunquam

Ore aliud, tacitoq; aliud sub corde foveret.

B 2

Ceterum

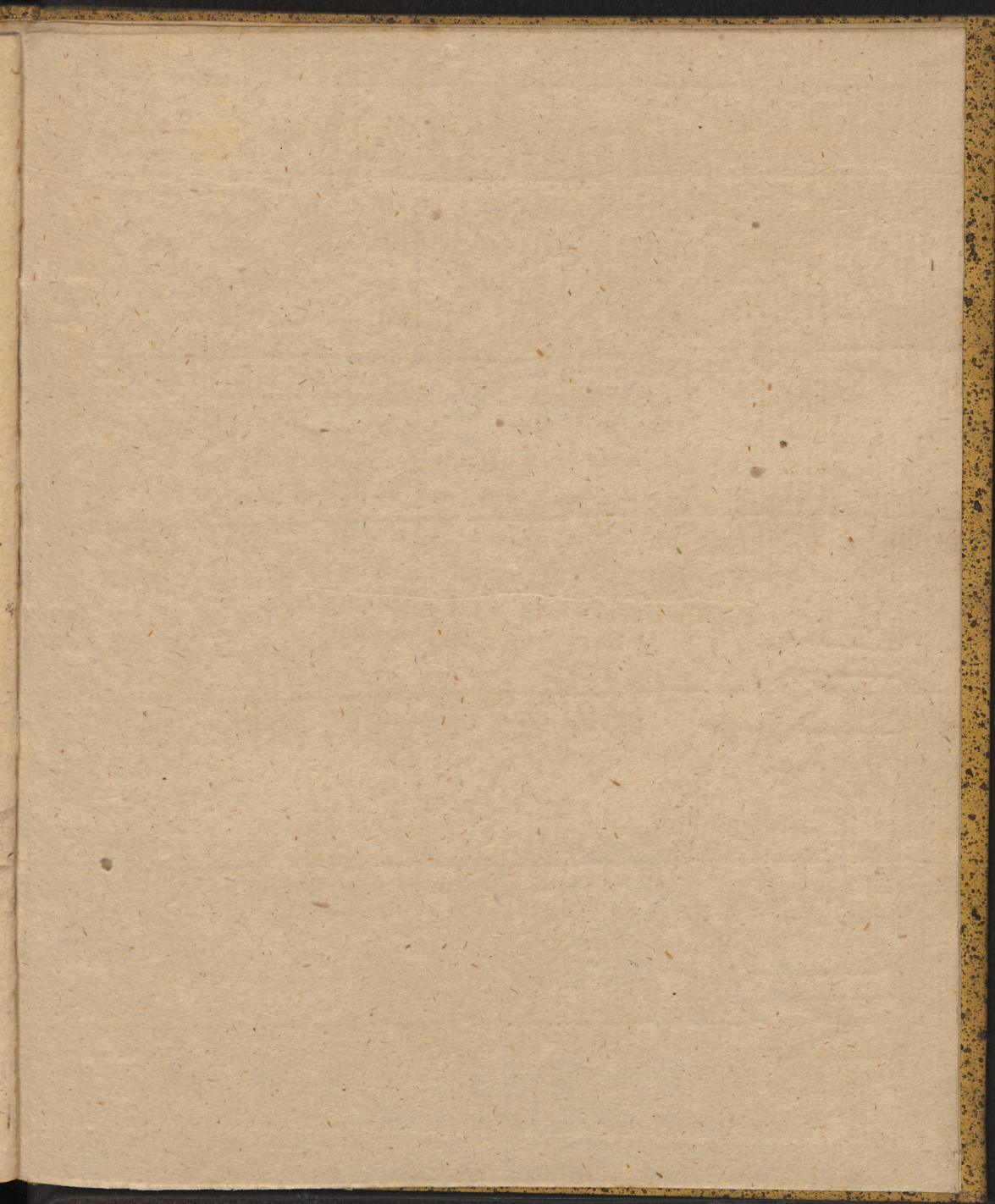

Ceterū hoc ipso 26. Aug. currentis die, ex anime cor-
pus Matri tetra STRALSUNDI mandabitur. No-
strarum omninò partium, CIVES ACADEMICI,
fuerit, quū corporis non possumus, animi adfe-
ctusq; præsentia ire exequias, nec ullā ratione per-
mittere, uti tam eximius VIR, tamq; præclarus CI-
VIS memoriā nostrā excidisse unquam videatur.
Quin, officii quoq; ac pietatis utique nostræ existima-
bimus, relictae viduæ, ex inopino hoc Mariti suavif-
simi casu, ipsi quoq; tantum non funere suo mersæ
(quid enim discidio istiusmodi tam sanctè inter se
amantium excogitari acerbius unquam possit?) Spi-
ritus S. singularem præsentiam, quæq; eundem
auctorem habeant, firmissima solamina
unanimiter adprecari.

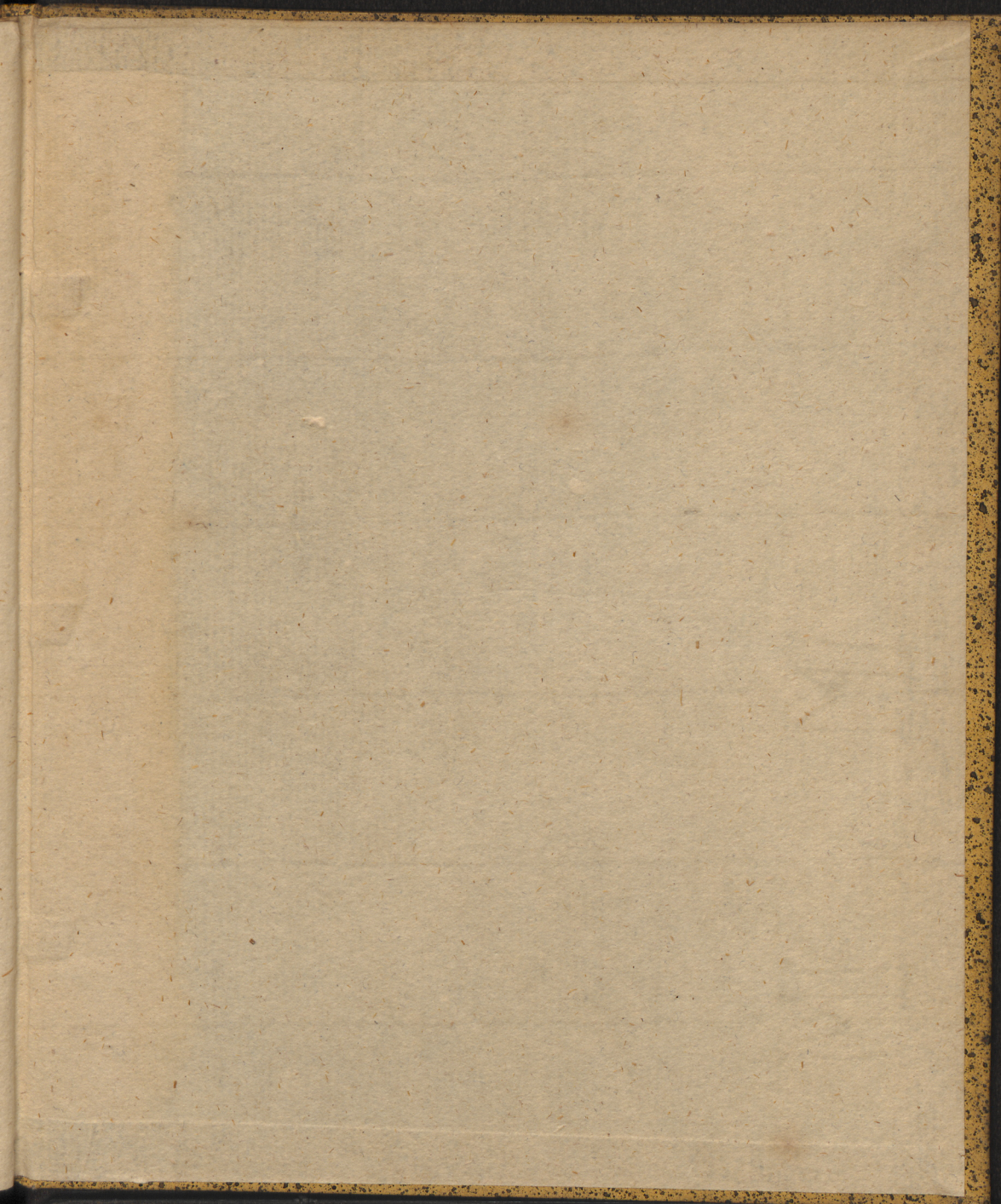
P. P. Rostochi, ANNO M. DC. LXVI.
die XXVI. Augusti.

Sub sigillo Rectoratus.

GK

atque beneplacito; saltem hoc unum
res valetudinis desperata jam omni
diu supremum Numen pateretur, si
marum consortio mox, mox, ad
enim teneri desiderio videndi eum, pe
dentus preciosè foret. Factum est
Augusti, inter octavam nonamque
spei ac fidei, sensum omnium compo
num flore, (quippe 44. annos, & ali
saltem natus) placidissimà morte dis
VATOR, cujus meritis unicè filius
jam ei coronam illam imponit, quæ
qui perseverant in fide in ipsum usque
ab studio bonorum operum unquam
li. Nam etiam ipsum in rem celestem
existimari abs quoquam (jurarim) p
data jugiter (ex re & vero) id adscribit
quum bellè crederet, turpiter vivere
etimoniã VIRI paucula subindè, pro
scripsimus. Quanta præterea pietas
quæ Numinis semper fuerit, iis præcipi
riorem ipsius vitam, & qualis maximè
platuere. Nam uti in ceteris rebus r
tatione omni erat, nihilquæ omnino
morem in divinis quàm maximè dete
tate hominis ac temperantiã dicendum
inter Virtutes vix tenet locum, & utra
eximia. Nec de candore etiam, quem p
ditate atque inscitiã habent; ipse tam
studiosequè coluit, utinunquam

Ore aliud, tacitoq; aliud sub corde

B 2

ne, quum
queri sese
narum ani
Incredibili
uinem re
, sic uti 13,
us optimæ
atis etiam
ea menses
CONSER-
cessibilem
uè manet,
Sed nec
rint divel-
acit, quàm
STRO
opera, ne,
De fan-
erebat, ad-
everentia-
qui inte-
contem-
ab offen-
ita eum
De sobriè-
tã hodiè
in ipso fuit
ic pro ru-
tè semper

Ceterum

